

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 16/06-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky v 1. rade obchodnej spoločnosti V., s. r. o., so sídlom P., a sťažovateľky v 2. rade obchodnej spoločnosti V., s. r. o., so sídlom B., právne zastúpených advokátom JUDr. M. Š., B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne a jeho uznesením z 28. februára 2003 č. k. 7 Cbs 2/2003-38 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2004 č. k. 6 Obo 145/04-74 a uznesením z 19. júla 2005 č. k. 1 Obdo V 64/2005-126 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti V., s. r. o., a obchodnej spoločnosti V., s. r. o.,
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2005 doručená sťažnosť sťažovateľky v 1. rade obchodnej spoločnosti V., s. r. o., so sídlom P., a sťažovateľky v 2. rade obchodnej spoločnosti V., s. r. o., so sídlom B. (ďalej aj „sťažovatelia“), právne zastúpených advokátom JUDr. M. Š., B., ktorou namietali porušenie ich základných práv a slobôd garantovaných v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením z 28. februára 2003 č. k. 7 Cbs 2/2003-38 v spojení

s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 30. júna 2004 č. k. 6 Obo 145/04-74 a v spojení s jeho uznesením z 19. júla 2005 č. k. 1 Obdo V 64/2005-126.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia podali 29. januára 2003 na krajskom súde žalobu, ktorou sa domáhali určenia neplatnosti uznesení valných zhromaždení obchodnej spoločnosti Y., spol. s r. o., so sídlom P. (ďalej len „žalovaný“), ktoré sa mali uskutočniť v priebehu rokov 2000 až 2002. Zároveň navrhli vydanie predbežného opatrenia, ktorým by krajský súd zakázal vykonanie zápisov uznesení z napadnutých valných zhromaždení žalovaného v obchodnom registri. Konanie je na krajskom súde vedené pod sp. zn. 7 Cbs 2/2003.

Sťažovateľom bola 11. februára 2003 doručená výzva krajského súdu na zaplatenie súdneho poplatku 500 Sk vo veci vydania predbežného opatrenia. Sťažovatelia poplatok zaplatili ešte v ten istý deň. Uznesením krajského súdu č. k. 7 Cbs 2/2003-38 z 28. februára 2003 bol návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietnutý. Rozhodnutie bolo sťažovateľom doručené 10. marca 2003.

Dňa 10. marca 2003 bola sťažovateľom doručená aj výzva (z 5. marca 2003) na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 27 000 Sk vo veci určenia neplatnosti uznesení valných zhromaždení žalovaného. Na „... túto výzvu...“ sťažovatelia reagovali podaním zo 17. marca 2003, v ktorom upravili svoju žalobu z 29. januára 2003 a súčasne v ňom požiadali krajský súd (vzhľadom na zmenu petitu žaloby) o doručenie novej výzvy na úhradu súdneho poplatku. Podanie bolo krajskému súdu doručené 19. marca 2003.

Z príloh pripojených k sťažnosti vyplýva, že krajský súd výzvou z 23. februára 2004 uložil sťažovateľom, aby v lehote 10 dní upresnili, či podanie zo 17. marca 2003 obsahujúce okrem iného návrh na „vypustenie“ bodu č. 1 návrhu rozhodnutia v podaní doručenom krajskému súdu 29. januára 2003 (návrhu na vydanie predbežného opatrenia) má byť považované za späťvzatie návrhu na vydanie predbežného opatrenia alebo za odvolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 7 Cbs 2/2003-38 z 28. februára 2003, ktorým bol návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietnutý, s tým, že ak má ísť o odvolanie, je potrebné doplniť jeho náležitosti podľa § 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V závere tejto výzvy krajský súd uviedol: *«(...) V prípade, že sa v predmetnom podaní ohľadne bodu č. 1 nejedná ani o späťvzatie návrhu ani o odvolanie, žiadam*

o upresnenie zamýšľaného obsahu Vášho úkonu vyjadreného slovami „z návrhu sa vypúšťa bod č. 1“ nakoľko takéto vyjadrenie je právne nekvalifikovateľné a pre súd nezrozumiteľné.»

Sťažovatelia reagovali na výzvu podaním z 10. apríla 2004, v ktorom sa uvádza: *„V rámci stanovenej lehoty a po príslušnom písomnom poučení v liste zo dňa 23. 2. 2004, ktorý nám bol doručený dňa 7. 4. 2004 uvádzam:*

- 1. body 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10 sú čiastočným späťvzatím návrhu v týchto bodoch*
- 2. vo veci bodu 1, vo veci bolo rozhodnuté uznesením KS v Trenčíne spis. zn. 7 Cbs 2/2003-38 zo dňa 28. 2. 2003, ktoré nám bolo doručené 10. 3. 2003, ale k dnešnému dňu nemáme vedomosť o tom, či toto uznesenie je právoplatné a to z toho dôvodu, že aj bez nášho upozornenia a podania Okresný súd v Trenčíne v obchodnom registri vykonal zápis (príloha č. 1).*
- 3. Zotrvávame na našom podaní, ktoré sme upravili písomným podaním zo dňa 17. 3. 2003 (...)*

Uznesením sp. zn. 6 Obo 145/04 z 30. júna 2004 najvyšší súd rozhodol o odmietnutí odvolania sťažovateľov proti uzneseniu krajského súdu č. k. 7 Cbs 2/2003-38 z 28. februára 2003 podľa § 218 ods. 1 písm. d) OSP s odôvodnením, že sťažovatelia ani na základe výzvy krajského súdu z 23. februára 2004 (ale ani na základe ďalších výziev krajského súdu zo 14. apríla 2004 a zo 17. mája 2004) nedoplnili svoje podanie zo 17. marca 2003 o zákonom ustanovené náležitosti odvolania podľa § 205 ods. 1 OSP.

Podaním z 23. augusta 2004 požiadali sťažovatelia opäť o doručenie *„... novej výzvy na úhradu súdneho poplatku...“* s prihliadnutím na zmenu petitu žaloby v zmysle ich podania zo 17. marca 2003.

Listom z 9. septembra 2004 vyššia súdna úradníčka krajského súdu sťažovateľom oznámila: *„(...) Vzhľadom na právoplatné rozhodnutie NS SR Vám tunajší súd nemá dôvod doručovať výzvu na úhradu súdneho poplatku, pretože vec spisovej značky 7 Cbs 2/03 je skončená. (...)*

Podaním z 1. októbra 2004 upozornil konateľ sťažovateľky V., s. r. o., so sídlom P., krajský súd na to, že jemu doručované uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 145/04 z 30. júna 2004 pošta doručila *„... neoprávnenej osobe...“*

Po opätovnom doručení uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 145/04 z 30. júna 2004 krajským súdom (tentokrát adresovaného priamo na meno a adresu konateľa sťažovateľky V., s. r. o.) podali sťažovatelia (4. januára 2005) dovolanie proti tomuto uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté ich odvolanie vo veci návrhu na vydanie predbežného opatrenia.

Krajský súd predložil vec na rozhodnutie o dovolaní najvyššiemu súdu, ktorý mu v prílohe listu č. k. 1 Obdo V 24/2005-112 z 31. marca 2005 spis vrátil (5. apríla 2005) uvedúc: *„V prílohe Vám vraciam spis zatiaľ bez rozhodnutia o dovolaní. Z dovolania vyplýva, že dovolatelia vidia pochybenia súdov predovšetkým v tom, že súd prvého stupňa rozhodol naraz o návrhu na vydanie predbežného opatrenia i o neplatnosti uznesení valného zhromaždenia a odvolací súd toto pochybenie nenapravil. Dovolatelia pritom zjavne vychádzajú z informácie, ktorú im poskytla vyššia súdna úradníčka v liste z 9. 9. 2004 (č. l. 78).*

Informácia, že vec sp. zn. 7 Cbs 2/2003 je skončená, je však nesprávna. V návrhu z 29. 1. 2003 navrhovatelia žiadali vydanie predbežného opatrenia a určenie neplatnosti uznesenia valných zhromaždení (v závere návrhu bližšie formulovaných petitov s tým súvisiacich). Uznesením z 28. 2. 2003 č. k. 7 Cbs 2/2003-38 krajský súd rozhodol len o návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Je to celkom jednoznačne vyjadrené v záhlaví uznesenia a vyplýva to aj z jeho odôvodnenia (uznesením bez pojednávania návrh vo veci samej ani nebolo možné zamietnuť). Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením z 30. 7. 2004 č. k. 6 Obo 145/04-74 rozhodoval o odvolaní proti uvedenému rozhodnutiu, teda tiež len o predbežnom opatrení. Právoplatne tak bolo rozhodnuté len o návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Vo veci samej rozhodnuté nebolo, takže vec sp. zn. 7 Cbs 2/2003 nie je skončená a súd musí o návrhu (žalobe) vo veci samej rozhodnúť.

Navrhovateľom treba oznámiť, že informácia bola nesprávna a súd bude o veci samej rozhodovať. Súčasne ich treba vyzvať, aby oznámili, či aj po tomto vysvetlení trvajú na dovolaní, alebo ho berú späť. Po vykonaní týchto úkonov a po vyjadrení dovolateľov spis znovu predložte dovolaciemu súdu. (...)“

Listom vyššej súdnej úradníčky z 15. apríla 2005 oznámil krajský súd sťažovateľom, že *„... informácia, ktorú poskytla vyššia súdna úradníčka z čl. 78, že predmetná vec je právoplatne skončená bola nesprávna a súd bude o veci rozhodovať“*. Ďalším listom

z uvedeného dňa krajský súd sťažovateľov vyzval, aby oznámili „... či aj po oznámení, že v konaní sa bude o veci rozhodovať,“ trvajú na podanom dovolaní (z 29. decembra 2004 podanom 4. januára 2005).

Sťažovatelia reagovali podaním z 2. mája 2005, v ktorom okrem iného uviedli: „K výzve zo dňa 15. 4. 2005, vedenej pod číslom 7 Cbs 2/2003-117, ktorá bola doručená právnemu zástupcovi dňa 21. 4. 2005 oznamujeme, že trváme na podanom dovolaní zo dňa 29. 12. 2004, ktorého doručenie Krajský súd v Trenčíne podľa vratky vykazuje dňom 4. 1. 2005. (...)“

Najvyšší súd dovolanie sťažovateľov uznesením č. k. 1 Obdo V 64/2005-126 z 19. júla 2005 odmietol podľa § 243b ods. 4 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. a) OSP ako podané oneskorene.

Z obsahu sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovatelia namietajú porušenie ich ústavného práva na riadny a spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že právo domáhať sa ochrany na nezávislom a nestrannom súde im bolo upierané napadnutými rozhodnutiami označených súdov. Súčasne namietajú, že im v konaní na krajskom súde bolo upreté právo vyjadrovať sa k návrhom, protinávrhom a k listinným dôkazom.

Tým, že sťažovateľom je zabraňované vykonávať práva spoločníka v inej obchodnej spoločnosti a zveľaďovať tak svoj majetok, je znemožnená ochrana ich súkromného vlastníctva, ktorá je garantovaná ústavou v čl. 20 ods. 1 prvej a druhej vete.

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. určuje sa, že právo sťažovateľov preskúmať rozhodnutie súdu podľa § 244 a nasl. Zákona č. 93/1963 Zb. v platnom znení konaním Najvyššieho súdu SR v právnej veci o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, vedenej pred Krajským súdom v Trenčíne pod sp. zn. 7 Cbs 2/2003 je porušené.

2. Ústavný súd SR konštatuje, že z tohto dôvodu patrí sťažovateľom primeraná náhrada vo výške podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR, osobitne na ťarchu Krajského súdu v Trenčíne, ktorú je Krajský súd v Trenčíne povinný uhradiť v lehote 3 dní od vyhlásenia Ústavného nálezu na adresu sťažovateľov v celosti.

3. Odporcovia v 1. a 2. rade sú povinní trovy konania, ktoré vyčíslime na pojednávaní, uhradiť v lehote 3 dní od vyhlásenia Ústavného nálezu na adresu sťažovateľa v 2. rade v celosti.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť okrem iného nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 122/02).

Sťažovatelia namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a uznesením krajského súdu z 28. februára 2003 č. k. 7 Cbs 2/2003-38 v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 30. júna 2004 č. k. 6 Obo 145/04-74 a uznesením najvyššieho súdu z 19. júla 2005 č. k. 1 Obdo V 64/2005-126.

1. Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľov zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu z 19. júla 2005 č. k. 1 Obdo V 64/2005-126, ústavný súd v uvedenej súvislosti predovšetkým pripomína, že podľa svojej konštantnej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že:

„(...) Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), skúmal najskôr, či dovolanie bolo podané v zákonom určenej lehote. Vychádzal pri tom z § 240 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni.

V prejednávanej veci bolo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doručované obom žalobcom poštou na adresu P. O. BOX 33, zriadený na pošte v B. Obe zásielky prevzala tá istá osoba. Podľa upozornenia Ing. L. D., konateľa žalobcu 1), v liste z 1. októbra 2004 zásielku prevzal jeho syn, ktorý nie je oprávnený preberať poštu za

žalovaného 1), je však konateľom žalobcu 2). Ako vyplýva z oznámenia pošty, P. O. BOX 33 si zriadil žalobca 2) a z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca 1) určil toto miesto aj pre doručovanie zásielok súdu určených pre neho. Osoba oprávnená preberať poštu za žalovaného 2) prevzala rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 16. augusta 2004. Uvedený deň je doručením rozhodnutia žalobcovi 2). Žalobcovi 1) bolo rozhodnutie doručované (aj adresované) na nesprávnu adresu a bolo prevzaté osobou, ktorá na to nemala oprávnenie. Žalovanému bola zásielka doručená 16. augusta 2004.

Po už uvedenom upozornení doručoval súd uznesenie žalobcovi 1) do sídla, ktoré uviedol v žalobe a ktoré uviedol aj v upozornení – P. Zásielku vrátila pošta 20. októbra 2004 ako nedoručenú z dôvodu, že adresát na uvedenej adrese nie je známy. Rovnako vrátila súdu ako nedoručenú zásielku aj Mestská polícia v P. 9. decembra 2004 s tým, že spoločnosť V., s. r. o. sa už 7 rokov na uvedenej adrese nenachádza.

Podľa § 48 ods. 2 O. s. p., ak nie je možné doručiť písomnosť právnickej osobe na adresu jej sídla, uvedenú v obchodnom registri alebo v inom registri, v ktorom je zapísaná a jej iná adresu nie je súdu známa, písomnosť sa považuje po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenú, a to aj vtedy, ak ten, kto je oprávnený konať za právnickú osobu, sa o tom nedozvie.

Podľa zápisu v obchodnom registri bolo sídlo žalobcu 1) v P. Toto sídlo ako adresu uvádzal aj žalobca 1) vo všetkých podaniach doručených súdu a v žiadnom z nich nežiadal doručovať zásielky na inú adresu. Toto sídlo je v obchodnom registri zapísané stále. Keďže na uvedenú adresu nebolo možné zásielku doručiť a súdu iná adresa nebola známa, považuje sa zásielka tretím dňom po vrátení, teda 23. októbra 2004, za doručenú. Uvedeným dňom nadobudlo napadnuté rozhodnutie právoplatnosť. Neskorší pokus o doručenie prostredníctvom miestnej polície a napokon doručenie zásielky konateľovi žalobcu 1) [na adresu zhodnú so sídlom žalobcu 2)] už na právoplatnosť rozhodnutia nemá vplyv.

V prejednávanej veci lehota na podanie dovolania proti napadnutému uzneseniu uplynula 23. novembra 2004. Žalobcovia podali dovolanie na poštu po uplynutí lehoty 31. decembra 2004. Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky oneskorene podané dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a) O. s. p. “

Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia najvyššieho súdu. Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k tvrdenému porušeniu základného práva podľa čl. čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd pripomína, že porušenie práv priznaných týmto článkom nemôže samo osebe nastať rozhodnutím štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc (napr. I. ÚS 44/03). Keďže v danom prípade tomu tak bolo, najvyšší súd uznesením č. k. 1 Obdo V 64/2005-126, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľov, neporušil ich základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a preto bolo potrebné aj v tejto časti považovať ústavnú sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

2. Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľov zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy postupom a uznesením krajského súdu z 28. februára 2003 č. k. 7 Cbs 2/2003-38 v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 30. júna 2004 č. k. 6 Obo 145/2004-74, ústavný súd konštatuje, tieto rozhodnutia boli najneskôr 4. januára 2005 už právoplatné, pretože v tento deň podali sťažovatelia proti uvedeným rozhodnutiam dovolanie.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03).

Nedodržanie tejto lehoty je teda zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začína plynúť dňom, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o poslednom účinnom opravnom prostriedku, ktorý

zákon na ochranu práva poskytuje, t. j. v danom prípade najneskôr 4. januára 2005. Predmetná sťažnosť bola podaná až 17. októbra 2005 a ústavnému súdu bola doručená 19. októbra 2005, teda jednoznačne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Dovolanie sťažovateľov bolo v predmetnej veci odmietnuté uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 64/2005 z 19. júla 2005 ako oneskorene podané a keďže ústavný súd nezistil žiadne dôvody na vyslovenie porušenia označených základných práv a slobôd uvedeným uznesením najvyššieho súdu (pozri bod 1 tejto časti tohto uznesenia), v tejto súvislosti konštatuje, že rozhodnutie najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľov v danej veci nemohlo založiť plynutie predmetnej lehoty, pretože podanie oneskoreného dovolania nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný prostriedok nápravy. Toto rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno preto považovať za kvalifikovanú právnu skutočnosť, od ktorej začína plynúť lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (mutatis mutandis I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03).

V prípadoch, keď je dovolanie oneskorene podané, nie je možné dovolanie považovať za procesný prostriedok, ktorý zákon na ochranu základných práv a slobôd poskytuje. V takých prípadoch lehota na podanie ústavnej sťažnosti plynie odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

Vzhľadom na to, že sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 7 Cbs 2/2003-38 v spojení s uznesením najvyššieho súdu č. k. 6 Obo 145/04-74 nadobudlo právoplatnosť ešte pred tým, ako sa sťažovatelia obrátili oneskoreným dovolaním na najvyšší súd, predmetná sťažnosť bola podaná v čase, keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou v sťažnosti uvedených námietok voči týmto rozhodnutiam všeobecných súdov.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2006